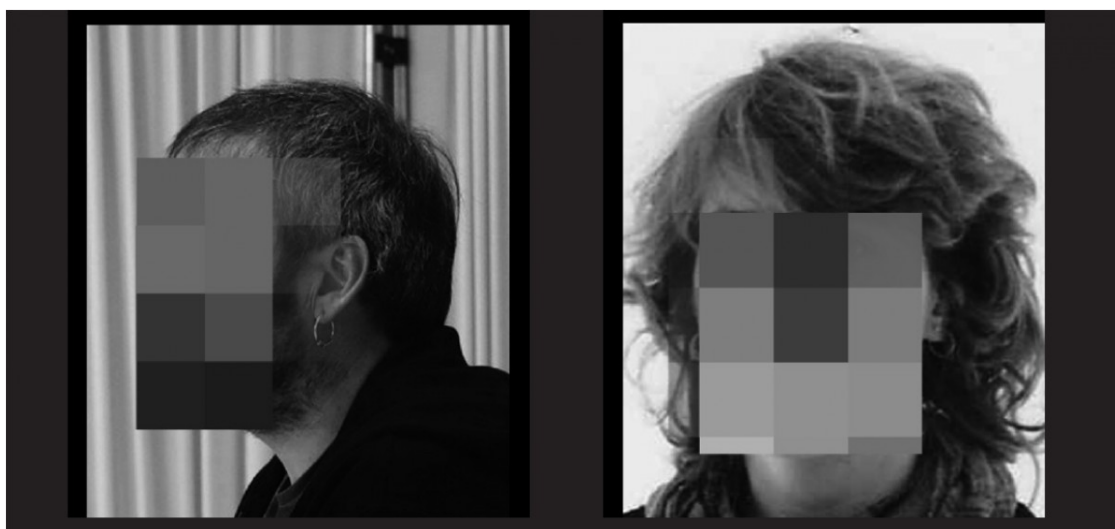

Exposen a Vic l'obra sobre els presos polítics censurada a Arco

L'Ajuntament de Vic, H. Associació per a les Arts Contemporànies i ACVic presenten una triple exposició sobre la llibertat d'expressió: "Presos polítics a l'Espanya contemporània", de Santiago Sierra, "Des del Groc", de Marià Dinarès, i "Mantra del record", de Quim Moya | La triple exposició podrà veure's fins el 16 de setembre a l'ACVic Centre d'Arts Contemporànies de Vic

Fragment de l'obra censurada a Arco i que ara es pot veure a l'ACVic | ACVic Centre d'Arts Contemporànies de Vic

Aquest dissabte 1 de setembre es va inaugurar una triple exposició a ACVic Centre d'Arts Contemporànies de Vic que tenen com a nexa comú la simbologia, la visió crítica o el compromís polític de l'art dialogant amb el context social i polític del moment. Entre elles, l'obra retirada a l'última edició d'Arco a Madrid després de la polèmica que s'hi va aixecar pel fet que s'hi denunciava l'existència de presos polítics catalans. Santiago Sierra fa evident a «Presos polítics a l'Espanya contemporània» l'existència de diversos presos polítics a l'Estat espanyol, Marià Dinarès presenta a «Des del Groc» una sèrie de pintures fonamentades en el color groc iniciades fa uns mesos i contagiades simbòlicament pel moment sociopolític actual mentre que Quim Moya exhibeix a «Mantra del record» un mosaic elaborat a partir de dibuixos dels polítics catalans, fets a diari mentre segueixen privats de llibertat. La inauguració tindrà lloc el dissabte 1 de setembre a les 19 h i les obres es podran visitar fins al 16 del mateix mes.

Marià Dinarès, Santiago Sierra i Quim Moya a les portes de l'exposició Foto: ACVic Centre d'Arts Contemporànies de Vic

La instal·lació de Sierra consta de 24 fotografies de persones que estan preses per qüestions polítiques d'entre les quals, tot i tenir els rostres pixelats, s'hi reconeixen membres de l'anterior govern català, com Oriol Junqueras, o l'exlíder de l'ANC Jordi Sànchez, ara en presó preventiva. També hi ha fotos de presos de diferents llocs de l'Estat, com els detinguts a Altsasu, Navarra, o bé els titellaires de Madrid. Les imatges són en blanc i negre i no desvelen la identitat de cada persona tot i que un text explicatiu permet identificar de qui es tracta. L'exposició vol «fer visible l'existència d'aquests presos polítics a l'Estat espanyol malgrat el que se sosté institucionalment», diu Sierra. «Es tracta de persones empresonades per intentar fer públiques i efectives les seves idees sense recórrer a cap tipus de violència». Vic és el tercer lloc on s'exhibeix l'exposició de Sierra després de passar al juny pel CCCB - Centre de Cultura Contemporània de Barcelona i abans pel Museu de Lleida. Les obres són propietat de l'empresari Tatxo Benet.

Santiago Sierra (http://www.santiago-sierra.com/index_1024.php) (Madrid, 1966) viu i treballa a Madrid. Després de llicenciar-se en Belles Arts per la UCM-Universidad Complutense de Madrid, va completar la seva formació a Hamburg. Ha desenvolupat gran part de la seva carrera a Mèxic (1995-2006) i Itàlia (2006-2010). La seva trajectòria ha tingut un considerable impacte en la literatura crítica artística. L'obra de Sierra visibletza la perversitat de les trames de poder que fomenten l'explotació dels treballadors, el repartiment desigual de la riquesa del capitalisme i les discriminacions per motius racials en un món solcat per fluxos migratoris unidireccionals.

Ramon Parramon i Ton Granero, durant la inauguració de l'exposició aquest dissabte a ACVic Foto: ACVic Centre d'Arts Contemporànies de Vic

Reprenent i actualitzant algunes estratègies pròpies del minimalisme, l'art conceptual i la performance dels anys setanta, Sierra interromp els fluxos de capital i mercaderies -a «Obstrucción de una vía con un contenedor de carga», 1998, o a «Persona obstruyendo una línea de containers», 2009-; contracta a treballadors per desvetllar l'interès en la seva situació precària -a «20 trabajadores en la bodega de un barco», 2001-; explora els mecanismes de segregació racial -a «Contratación y ordenación de 30 trabajadores conforme al color de su piel», 2002, o a «Estudio económico de la piel de los caraqueños», 2006-, i impugna els relats que legitimen una democràcia sustentada sobre la violència de l'estat -a «Veteranos de las guerras de Camboya, Ruanda, Kosovo, Afganistán e Irak de cara a la pared», 2010-12, o a «Los encargados», 2012.

Un record diari dels presos polítics a Instagram

L'exposició de Sierra té un evident paral·lisme amb la de l'artista visual Quim Moya que a «Mantra del record» ha anat retratant a diari, amb tècniques diverses, els líders independentistes empresonats, i ha publicat cada un dels seus dibuixos al compte d'instagram @mantradelrecord (<https://www.instagram.com/mantradelrecord/?hl=es>). Ho ha fet de manera ininterrompuda des del novembre de 2017 amb l'objectiu de «fer un acte de protesta, des de l'emoció, per recordar cada dia a aquelles persones que han prioritzat la dignitat a la llibertat». El mosaic que en resulta és fruit d'un exercici de recolliment i d'un activisme gairebé místic que, amb la constància del dia a dia, clama contra allò que ell considera injust.

Un visitant de l'exposició fotografia l'obra de Quim Moya durant la inauguració, aquest dissabte Foto: ACVic Centre d'Arts Contemporànies de Vic

Quim Moya (<https://quimmoyalivepainting.wordpress.com/>) (Barcelona, 1975) és un artista visual i avantguardista que explora les possibilitats de les arts i la pintura i que va estudiar en diferents escoles catalanes d'art, amb especialitzacions en comunicació gràfica, disseny i multimèdia. És un dels cofundadors al 2006 de la Cía. Cándida amb la qual oferien espectacles de pintura en directe que des de 2012 realitza en solitari i que ha portat a ciutats de l'Estat espanyol i països com França, Alemanya, Portugal, Suïssa, el Marroc, Kuwait, Índia, Qatar, Tailàndia, Sudàfrica, Estats Units, etc. A l'actualitat codirigeix el centre de producció cultural i residència d'artistes Cal Gras, situat a Avinyó, al Bages.

«Des del Groc», reflexió sobre la prohibició d'un color de l'artista vigatà Marià Dinarès

Per la seva banda, Marià Dinarès, enfoca la qüestió de la llibertat d'expressió des del color. L'artista recull a «Des del Groc» nou peces pictòriques que posen el focus en el color i converteixen el símbol de la reivindicació social en una qüestió merament pictòrica, on les relacions d'espai, de contrast, de valors i matisos del to en reivindiquen situacions de llibertat, d'opressió o d'esperança des de l'àmbit de la comunicació pictòrica. Franges verticals amb sobreposició de capes de color i grans pinzellades de tinta negra contrasten amb unes composicions gairebé simètriques. Dinarès diu que «arran dels diferents intents de finals de novembre de l'any passat d'intentar prohibir el color groc s'arriba a un punt de total dislocació de la lògica de convivència; malauradament s'han prohibit lletres i actes, però on acabaria la prohibició d'un color?». Les pintures de Dinarès es troben en el camí entre la denúncia social i la necessitat d'expressió personal.

Algunes de les obres de l'exposició «Des del Groc» de Marià Dinarès Foto: Arnau Dinarès

Marià Dinarès (Vic, 1959) és un artista visual que en la seva trajectòria ha combinat la pràctica artística i la docència, sobretot a l'Escola d'Art i Superior de Disseny de Vic, i que compagina amb l'impuls i la gestió de l'art contemporani. La seva obra parteix de la pintura, i més concretament d'una part d'aquesta com és el color i l'espai. També ha fet incursions en l'espai escènic i en el terreny de l'art sonor i performatiu. Ha mostrat la seva obra en diferents exposicions i participat en diversos esdeveniments artístics tant a Catalunya com a fora.